

volt. 1912. szept. 4-én mutatkozott be a Király Színházban, a »Limonádé ezredes« Lenke szerepében, midőn pompás játékaival és szépen csengő hangjával sikert aratott. A »Limonádé ezredes« táblás házai miatt, alig egyhónapos színpadi sikerek után, neki osztatott ki az »Éva« címszerepe, majd a »Cigányprimás« Juliskája stb. A Király Színház híres bécsi vendégszereplésekor pedig a felújításban ő játszotta a »Leányvásár« Lucyjét s a »János vitéz« Iluskáját is s bájos egyéniségével, gyönyörű énekével, elragadó játékaival a bécsieket is egy csapásra meghódította. A 200-ik »Leányvásár«, a 400-ik »János vitéz« s a Király Színház tízéves jubileumi előadása is mind szaporították Perczel Sári nagy, elismert sikerei számát. Hasonlóképpen szenzációsak voltak vidéki vendégszereplései. Debrecenben az »Éva« második felvonásközét teljesen áttapsolták s fellépéseit mindenütt meg kellett hosszabbítani. 1913. júl. 2-án házasságra lépett nyírjesi Létay Gusztávvval, a Magyar Általános Hitelbank cégvezetőjével és lelépett a pályáról, de azért sűrűn fellép koncerteken, jótékony célú előadásokon.

Perényi József, színész, tenorista, sz. 1854-ben, megh. 1926. jún. 11-én, 72 éves korában, Debrecenben. 50 esztendő telt a magyar színpadi kultúra szolgálatában. Játszott Nagyváradon, Szegeden, Aradon, Kolozsvárott, Pécsen, a Népszínházban. Képességeit mindenütt nagyra értékelték s hogy azokkal arányban álló nagy karriert nem futott meg, az tisztán csak a szerénységén mult. Később mint kardalos működött a debreceni Csokonai Színházban, ahol 1911. máj. havában megülte 35 éves jubileumát a »Cigánybáró« címszerepében. Eltemették a Kossuth ucai temetőben. Müller Mátyás és Szathmáry Zoltán hírlapíró búcsúztatta.

Perényi László, színész. Tanulmányai végeztével Hettyey Aranka képezte színpadra. Mint a Vígszínház tagja, 1930. ápr. 26-án mutatkozott be az »Ifjú pásztor« c. vj. Etienne szerepében. Ezután a Nemzeti Színházban lépett fel (1930. máj. 19.) Kállay Miklós »A lilomos királyfi« c. ünnepi darabjában, Szent Imre szerepében.

Pergő Celesztin (oroszfáji), úttörő színész, az erdélyi színészet egyik kimagasló alakja, sz. 1784-ben, a kolozsmegyei Oroszfáján, megh. 1858. aug. 4-én, esti 10 órakor, Kolozsvárott. Nagyenyeden és Kolozsvárott tanult, 1803-ban tógátus diák lett, majd 1810-ben felcsapott színésznek és szerelmes szerepeket játszott, Wándza Mihály kolozsvári színtársulatánál. (Első, rögtönzött fellépéséről érdekes adatokat közöl Rác Sándor »Emléklapok« c. könyve 24. oldalán.) 1820-ban színigazgató lett, Nagyváradon; ő nála lépett színpadra a nagy Lendvay Márton, de egyben ebben az évben a kolozsvári színház hármasiszintű igazgatóságának is (triumvirátus) tagja volt. 1821. febr. havában újra szerződik, télire 90, nyárára 45 frt gázsit kapott és rendező is volt egyúttal, valamint a színházi könyvtár kezelője. Megfordult a kolozsvári színtársulattal Marosvásárhelyen, Nagybányán, Máramarosszigeten, Szatmárt, majd 1822-ben Nagyszebenben is játszott. 1825-ben Pozsonyban működik. 1826. szept. elején mint igazgató fellépett Budán, Hamletben, miről a »Magyar Kurir« ezekben tudósít: »Midőn Hamletet játszá, mind testi mozdulásaiban, mind beszédének hangjaiban, olly tökéletességet mutatott, hogy őtet a' Német Országból ide jött leghíresebb művészekkel egy erányba helyeztetni senki sem kételkedett.« (Szept. 8. — 159. old.) 1827. jún. 18-án Pesten igazgató és az »Arany hatyúk« nagytermét bérelte ki és ott a saját rizikójára tartott előadásokat. A telet Miskolcon töltötte. 1831. júl. 31-én Balla Károllyal szövetségbe újra pesti igazgató és ekkor a Beleznay-kertben játszik. (Társulata 16 férfi és 7 nő személyből állott). Köztük volt Lendvay Márton és a Nemzeti Színház későbbi híres komikája, Kovácsné. 1832—33-ban Kolozsvárott volt igazgató, ugyancsak Ballával, 1834—35-ben megfordul Kassán, Győrött és Budán is. Budán 1835. okt. 31-én ismételen fellép »Hamlet«-ben, ekkor a »Honművész« így ír róla: »Cz. úr azon régi iskolából származottnak látszik, mellynek nevendékei nem a tiszta természet követésében, hanem inkább feszességében, tulságig vitt s finom ízléssel ellenkező actiókban, indulatos declamatióban (akkor is, midőn szükségtelen) helyeztetik a színművészséget.«